

Ідольські ночі (1936)

Антонич Богдан-Ігор Васильович

На хмарах відблиск місяця повторений, мов пісня,
на хмарі хмара — срібний мур, під муром виють лиси.
Від зір, мов струни, шнури листя над землею скісно,
гриби рудими тарілками дзвонять в хорах лісу.

Оркестр рослинних голосні пузони-пні дубові
усоте просурмлять неписаним законам ночі
і принесуть вовки діброві жертви з м'яса й крові,
руді обтерті щоки об рослин музичне клоччя.

Ніч хижих прав і темних чарів. В діжах багон місяць
брудно-червоне тісто грязі. Сови ладять зраду.
Тож хай моргне зоря бровою срібною на місяць,
зоря — сестра музики й вартова нічного ладу.

До квіту липне квіт — в густій росі, як в білім клею,
товста, олійна зелень лісу в плахті ночі грубій.
Вузли коріння, мов ключі музичні, під землею
сплітаються в мелодію, що грає в пнях у трубах.

Це тут кутирів лісових таємний круг і вежа,
це тут виснажуються бур майбутніх перевали,
щоб блискавка на блискавку, мов лезо навхрест леза,
вдаряючи з розгоном, крила людських снів ламала,

щоб крила хат вінчала шлюбом полум'я й пожару,
щоб темний ляк — дитя підземне кликала щоночі.
Де поза розумом чуття провалля, наче нетрі темні,
незрозуміла мова вір прадавніх нас оточить.

Слово за словом, мов ріка весною криги, точить.

16 травня 1936

Постійна адреса: http://ukrlit.org/antonych_bohdan_igor_vasyliovych/idolski_nochi